

РЕШЕНИЕ

№ 15631

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РАЙОНЕН СЪДИЯ

при участието на секретаря В.Т.Е
като разгледа докладваното от РАЙОНЕН СЪДИЯ Гражданско дело № 20211110131321 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „*****“ ЕАД срещу М. В. А., с която са предявени кумулативно обективно съединени иски, както следва: иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ за признаване за установено спрямо ответницата съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 228,56 лева – главница, от която сумата 202,02 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия през периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2019 г., и сумата 26,54 лева, представляваща стойността на услугата дялово разпределение за периода от 01.09.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответницата съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 36,70 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 31.10.2017 г. до 16.10.2020 г.

В исковата молба се твърди, че ответницата М. А. била потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, поради което за нея били приложими всички нормативни актове в областта на енергетиката. За процесния период били в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „*****“ ЕАД на потребители в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на „*****“ ЕАД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от раздел IX на Общите условия клиентите били длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок, който започвал да тече след изтичане на периода, за който се отнасяли. Ответницата ползвала доставената от ищеца топлинна енергия до следния топлоснабден

имот, а именно: ателие 6.2, находящ се в гр. София, ж. к. ***** през периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2019 г., но не била заплатила цената на същата. Топлоснабденият имот се намирал в сграда в режим на етажна собственост, за която бил сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „*****“ ООД. През отоплителния сезон ищцовото дружество начислявало прогнозни месечни вноски, а в края били изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение, на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. За имота на ответницата били издадени изравнителни сметки, което означавало, че сумите за топлинна енергия за този имот били начислени по действителен разход на уредите за дялово разпределение, инсталирани на отоплителните тела в него. За вземанията си ищцовото дружество депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.01.2021 г. по ч. гр. д. № 52780 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав. Ответницата възразила в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящите искиове от ищеца. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените искиове. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответницата М. В. А. за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. М. В.. Процесуалният представител оспорва изцяло предявените искиове. Не оспорва обстоятелството, че ответницата била собственик на процесния имот през иския период, но възразява, че с договор от 14.10.2009 г., сключен между ищцовото дружество и етажната собственост на сградата, в която се намира жилището, било уговорено, че задължена да заплаща топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, общите части и др., припадаща се на имота на ответница, била етажната собственост. При тези данни и доколкото М. А. била заместена в задълженията си към ищеца, същата не се явявала пасивно легитимирана да отговори за претендираните в настоящото производство суми. Ето защо моли съда да постанови решение, с което предявените искиове да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани. Претендира направените по делото разноски.

Третото лице – помагач „*****“ ООД не изразява становище по предявените искиове.

В съдебно заседание ищецът „*****“ ЕАД, редовно призован, се представлява от юрк. Милева. Процесуалният представител поддържа исковата молба и оспорва депозирания отговор. В хода на устните състезания юрк. Кънева моли съда да постанови решение за уважаване на исковата претенция като основателна и доказана по размер. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В съдебно заседание ответницата М. В. А., редовно призована, не се явява лично, представлява се от адв. В.. Процесуалният представител поддържа отговора на исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение предявените искиове по съображения, подробно изложени в депозирания отговор.

Изразява становище, че с представения по делото договор от 14.10.2009 г., сключен между етажните собственици и ищцовото дружество, било извършено заместване в дълг, поради което ответницата не носела отговорност за начислените суми за топлинна енергия. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Третото лице – помагач „*****“ ООД, редовно призовано, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Видно от приложеното по делото удостоверение, издадено от Агенция по вписванията, ищцовото дружество е търговец с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на електрическа и топлинна енергия и други дейности, обслужващи основните такива.

Ответницата не оспорва, поради което е отделено от съда като ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че през исковия период същата е била собственик на процесното жилище. Посоченото обстоятелство се потвърждава от приложения към исковата молба нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ***** г. на нотариус Н.В, рег. № 014, с район на действие Софийски районен съд.

Не се оспорва и обстоятелството, че много преди исковия период сградата, в която се намира процесният имот, била присъединена към топлоснабдителната мрежа и започнало ползването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване. В тази връзка на 14.10.2009 г. между етажните собственици и ищцовото дружество бил сключен договор, по силата на който „*****“ ЕАД присъединявала сградата на адрес ж. к. ***** към топлопреносната мрежа на гр. София, но при условията на решенията на Общото събрание на етажните собственици, неразделна част от договора. Съгласно т. 2 от същия собствениците на изброените апартаменти, в т. ч. на апартамент ***** М. А., нямало да се считат за потребители на топлинна енергия по смисъла на Закона за енергетиката. Останалите етажни собственици, които притежавали качеството потребители на топлинна енергия, се задължили да заплащат дела от топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, общите части и др., припадащ се на имотите по т. 2 от договора (вкл. процесното жилище), като той се разпределял пропорционално на отопляемите обеми по проект на имотите на останалите етажни собственици – потребители на топлинна енергия (т. 4 от договора). Договорът от 14.10.2009 г. по своето естество представлява частен диспозитивен документ, подписан от страните по него. Той не е оспорен в хода на производството, поради което се ползва с обвързваща доказателствена сила по смисъла на чл. 180 ГПК и задължава съда да приеме авторството на изявлението. Доколкото не са релевирани пороци при образуването и изявата на волята на страните, доказано е по делото, че същите са направили изявление за поемане на задълженията по договора при договорените условия и срокове. Съгласно чл. 20а, ал. 1 ЗЗД договорите имат сила на закон за тези, които са ги сключили.

Към договора от 14.10.2009 г. е приложен протокол от общото събрание на етажните собственици, проведено на 07.04.2009 г., с което били взети следните решения: 1. етажните собственици приели нотариално заверени декларации от тези от тях, които се отказвали да ползват услугите на „*****“ ЕАД, включително от ответницата М. А., като удостоверявали пред ищцовото дружество, че отклоненията на инсталациите за отопление и топла вода на посочените апартаменти, в т. ч. и на процесното жилище щели да бъдат трайно прекъснати от фирмата за топлинно счетоводство; 2. всички собственици на имоти декларирали, че са съгласни да заплащат бъдещите дължими суми за топлинна енергия – сградна инсталация, общи части и др. за всеки от имотите на отказалите се собственици, включително за ап. № 6.2. Видно от приложения към протокола от общото събрание списък на собствениците на самостоятелни обекти в сградата в режим на етажна собственост на бл. 280, вх. Д, решенията били взети с пълно мнозинство, като съгласие изразила и ответницата М. А..

В приложения към исковата молба списък на потребителите на топлинна енергия в сградата на адрес *****, който е представен на фирмата за дялово разпределение, за процесното жилище е посочен отопляем обем по проект от 119 куб. м., но този ред от списъка е задраскан и срещу него е отбелязано, че е направен отказ от ползване на топлинна енергия. Списъкът е подписан от всички етажни собственици и от управителя на етажната собственост „*****“ ЕООД.

Видно от приложения по делото формуляр за отчет от 22.04.2019 г. за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2019 г. и два броя индивидуални справки за използвана топлинна енергия за периодите 01.05.2017 г. – 30.04.2018 г. и 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., в процесния имот през исковия период топлинна енергия била начислена единствено за сградна инсталация и за отопление на общите части (стълбище), пропорционално на пълния отопляем обем на имота по проект от 119 куб. м., водомерът бил затапен, а жилището – необитаемо. Посочените обстоятелства се потвърждават и от заключението на изслушаната съдебно-техническа експертиза. Формулярът за отчет съдържа подпис за потребител.

Приети са като доказателства Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „*****“ ЕАД на потребители в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на „*****“ ЕАД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. По делото няма данни ответницата да е изразила несъгласие с тях и да е предложила на топлопреносното предприятие специални условия, които да са намерили отражение в подписано между страните писмено допълнително споразумение (чл. 150, ал. 3 ЗЕ). Следователно, приложения по делото Общи условия влезли в сила 30 дни след първото им публикуване, без да било необходимо изрично писмено приемане от клиентите на „*****“ ЕАД. Съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от Общите условия клиентите били длъжни да заплащат месечните суми за топлинна енергия, респ. стойността на изравнителната сметка за потребено количество топлинна енергия за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на срока, за който се отнасяли начислените суми. Клиентите

имали право да правят възражения пред продавача за начислената сума за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасяли възраженията. След изтичане на този срок възраженията можело да се правят по общия исков ред пред родово компетентния съд (чл. 33, ал. 3 от Общите условия). Съгласно ал. 4 на чл. 33 от Общите условия продавачът начислявал обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не били заплатени в срока по ал. 2.

Допусната е по искане на ищеца съдебно-техническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с приложените по делото документи и други такива, предоставени на вещото лице от ищеца и от подпомагащата страна. От заключението се установява, че за периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2019 г. в сградата в режим на етажна собственост била постъпила топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване в ежемесечни количества, съгласно представена от ищеца справка за показанията на общия топломер в абонатната станция. Топлинна енергия се измервала в кВтч, като данните от общия топломер били отчитани към 24 часа на последния ден от месеца съгласно правилата. От отчетените стойности били приспаднати т. нар. „технологичните разходи“ или „загуби в абонатната станция“, тъй като същите били за сметка на ищцовото дружество. Установено е, че размерът на технологичните разходи е съответстващ на нормативните изисквания. За разликата били издадени фактури за всеки месец и същата следвало да се заплати от потребителя. Вещото лице установило по представените от „*****“ ООД формуляри за отчет, че в процесния апартамент се разпределяла топлинна енергия за отопление на общите части на база отопляем обем на имота – 119 куб. м. В ателие № 6.2 не се ползвала топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване. Вещото лице установило, че топлинната енергия за сградна инсталация била изчислена съгласно методиката, определена в т. 6.1.1. от приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването (отм.) и в зависимост от пълния отопляем обем на процесния имот. За исковия период от ищеца ежемесечно били изготвяни фактури за дължимите суми за доставената топлинна енергия по прогнозни данни за потребление, като общата сума по фактури в размер на 212,56 лева не включвала просрочени суми от предходни периоди. Изравняването на сумите от третото лице – помагач за абонатен № 415039 било извършено съгласно действащите през съответния период цени на топлинната енергия и възлизало общо на -10,52 лева (за получаване) за целия исков период. Вещото лице установило, че сумата за топлинна енергия за имота на ответницата била определена съгласно изискванията на действащата нормативна уредба и актуални цени на топлинната енергия за периода. Измерването на потребеното количество топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост през процесния период било извършвано от общ топломер за търговски цели. Общият топломер в абонатната станция бил обект на метрологичен контрол и периодични проверки от лицензирани лаборатории през м. 09.2015 г., м. 07.2017 г. и м. 07.2019 г., като било установено, че същият е технически годен. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

Допусната е по искане на ищеца и съдебно-счетоводна експертиза. Заключението на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. От същото се установява, че няма данни за извършени от ответницата плащания на претендираните от ищеца суми. Общата стойност на изравнителните сметки за процесния период била в размер на -10,52 лева и представлявала сума за получаване. Вещото лице установило, че от изравнителните сметки нямало погасени задължения на ответницата извън процесния период. Стойността на потребената топлинна енергия за процесния период с включени изравнителни сметки възлизала на 202,04 лева, а таксите за дялово разпределение били в размер на 26,54 лева. Вещото лице изчислило, че законната лихва върху претендираната главница, считано от първия ден след срока за плащане на всяко задължение до 16.10.2020 г., била в размер на 31,34 лева – върху сумата за топлинна енергия и 5,36 лева – върху сумата за дялово разпределение. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотносими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

Релевираните по делото правоотношения между страните са нормативно регулирани от разпоредбите на Закона за енергетиката (обн. ДВ, бр. 107 от 09.12.2003 г.), Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.), Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „*****“ ЕАД на потребители в гр. София, приети с Решение по Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на „*****“ ЕАД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ:

Ответницата не оспорва, че е собственик на процесното жилище и е притежавала правото на собственост и през исковия период. Спорен по делото обаче е въпросът дали същата притежава качеството потребител на топлинна енергия и дали следва да носи отговорност за процесните задължения. Безспорно се установи от представените по делото доказателства – писмени такива и заключението на съдебно-техническата експертиза, че всички отклонения на инсталациите за отопление и топла вода в процесното жилище са били трайно прекъснати. В имота не се ползва топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване, като с нотариално заверена декларация М. А. се е отказала от ползването на услугите, предоставяни от „*****“ ЕАД. Съгласно *Тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСГК, ВКС* с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата

„доставка на централно отопление“. Законодателното решение е обяснимо с оглед особеностите на етажната собственост и невъзможността в заварените сгради централното отопление да бъде доставяно по друг начин, освен чрез представляващата обща част на сградата отоплителна инсталация. По тази причина разпоредбата на чл. 153, ал. 6 ЗЕ предвижда, че клиентите в сграда – етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Начинът, по който се разпределя тази топлинна енергия, е уреден в т. 6.1.3 от приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването (отм.) – същата се разпределя пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект.

Напълно в синхрон с цитираната задължителна практика на Върховния касационен съд е и *Решение на Съда (четвърти състав) от 05.12.2019 г. по съединени дела C-708/17 и C-725/17*. В същото Съдът на Европейския съюз приема, че член 27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда – етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Член 13, § 2 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата, пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

При съобразяване на цитираната нормативна уредба и съдебна практика следва да бъде прието, че независимо от заявления отказ от ползване на услугите, предоставяни от ищцовото дружество, ответницата се явява потребител на топлинна енергия и носи отговорност за тази, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

От друга страна обаче, по делото е представен договор от 14.10.2009 г., сключен между етажната собственост в сградата, находяща се в гр. София, ж. к. ***** и представлявана от управителя „*****“ ЕООД, от една страна, и „*****“ ЕАД, от друга. Настоящият съдебен състав намира, че по своята същност представеният договор представлява такъв за заместване в дълг съгласно чл. 102, ал. 1 ЗЗД. От посочената разпоредба е видно, че заместването в дълг може да има за страни или кредитора и новия длъжник, или стария и новия длъжник. Волеизявление на кредитора обаче трябва да има задължително и то трябва да бъде изрично. В настоящия случай договорът е сключен между едно трето лице, което желае да поеме задължението – етажните собственици, които ползват топлинна енергия в имотите си, и кредитора. Валидността на волеизявлението, направено от името на топлофикационното дружество, не е оспорена в хода на производството, поради което съдът намира, че със сключването на договора е настъпило желаното заместване на пасивната страна по процесното облигационно отношение с предмет доставка на топлинна енергия. Задължението за заплащане на стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителни тела в общите части на сградата, припадаща се на имота на ответницата, е преминало върху новия длъжник – останалите етажни собственици, а М. А. се е освободила от дълга. Одобрение или разрешение от стария длъжник за заместването в дълг не е необходимо, тъй като той се освобождава от задължението си (чл. 73, ал. 1 ЗЗД), макар че в настоящия случай такова е дадено изрично от ответницата. По делото няма данни, а и твърдения договорът от 14.10.2009 г. да е бил прекратен преди или по време на исковия период.

С оглед изложеното се налага изводът, че макар М. А. да е била собственик на процесното жилище през исковия период и да е притежавала качеството потребител на топлинна енергия, същата не дължи претендираните суми, тъй като с изричното съгласие на ищцовото дружество трето лице е поело това нейно задължение. Освен това настоящият съдебен състав счита, че в размера на вземането на ищеца не следва да се включва сумата за услугата дялово разпределение. Посочената услуга се извършва не от ищеца, а от третото лице – помагач по силата на сключен с етажната собственост договор (който не е приложен по делото). За съда остава неясно на какво основание ищецът претендира заплащане на стойността на извършената услуга от потребителите и то в своя полза. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ в договора по ал. 1 услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика самостоятелно или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ. Тези крайни изводи водят до неоснователност на предявения иск по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ, който следва да бъде отхвърлен изцяло.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при изпълнение на парично задължение. Обезщетението в размер на законната лихва е функционално обусловено от главния дълг, поради което същото се присъжда върху признатата за основателна претенция за главницата. С оглед изхода на

спора по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ и предвид обстоятелството, че искът по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е акцесорен на първия, то същият се явява неоснователен и също следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ответницата е поискал присъждане на направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, като е представил списък по чл. 80 ГПК. Видно от приложения към последния договор за правна защита и съдействие, договореното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева е било заплатено от ответницата изцяло в брой при подписването му. Същото е в минимален размер, поради което не следва да бъде редуцирано. С оглед изложеното, предвид изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът „*****“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати на ответницата М. В. А. сумата в размер на 300 лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявенията от „*****“ ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от изпълнителните директори А.С.А. и И.И.Е, със седалище и адрес на управление гр. София, район *****, срещу М. В. А., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. *****, както следва: **иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ** за признаване за установено спрямо ответницата съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 228,56 лева – главница, от която сумата 202,02 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия през периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2019 г., и сумата 26,54 лева, представляваща стойността на услугата дялово разпределение за периода от 01.09.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; **и иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено спрямо ответницата съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 36,70 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 31.10.2017 г. до 16.10.2020 г., които вземания са били предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.01.2021 г., издадена по ч. гр. д. № 52780 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „*****“ ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от изпълнителните директори А.С.А. и И.И.Е, със седалище и адрес на управление гр. София, район *****, **да заплати на М. В. А.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. *****, **сумата 300 (триста) лева**, представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на „*****“ ООД, ЕИК 041029500, представлявано от управителя Н.Г.Ж., със седалище и адрес на управление гр. София, район *****, като трето лице – помагач на страната на ищеца „*****“ ЕАД по предявените от него искове.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 52780 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____